

[truth] LINK

17

O contrafacere de
proporții mondiale

descoperă.conectează-te.experimentează

17 O CONTRAFACERE DE PROPORȚII MONDIALE

DESCOPERĂ

În lumea în care trăim, asistăm la războiul dintre două împărății diferite, două împărății care sunt guvernate după două principii total opuse, și care au în spatele lor scopuri diametral opuse.

O ÎMPĂRĂȚIE CU SUSUL ÎN JOS

În studiul anterior, am văzut că Dumnezeu construiește o comunitate mondială care să reabiliteze și să descopere dragostea Sa. Noul Testament numește această comunitate „Biserica Dumnezeului celui viu, stâlpul și temelie adevărului” (1 Timotei 3:15). Unicul adevăr pe care Isus Și-a construit biserica este realitatea dragostei Sale jertfitoare, care nu forțează pe nimeni (Matei 16:16-18). Vom vedea în continuare că Biblia a prezis apariția unei apostazii care va încerca să eclipseze adevărul pe care Isus Și-a întemeiat biserica.

Citiți și discutați pasajul din Luca 22:24-30, folosindu-vă de următoarele întrebări:

De ce se certau ucenicii? „Care să fie cel mai _____.”

Cum a descris Isus principiul după care împărății acestei lumi își guvernează împărăția? „Domnesc _____ ele.”

Dar principiul care stă la baza Împărăției Lui? „Ci cel mai _____ dintre voi să fie ca cel mai mic și cel ce cârmuiește, ca cel ce _____.”

Care sunt cele două cuvinte pe care Isus le folosește pentru a Se descrie în Matei 11:29, în calitate de Suveran al Universului? „Eu sunt _____ și _____ cu inima.”

Fiind simbolizat de stăpânul din parabolă, cum descrie Isus în Luca 12:37 modul cum Se va raporta la noi în Împărăția Sa eternă? _____.

Capitolul 13 din Evanghelia după Ioan începe cu aceste cuvinte: „[...] fiindcă _____ pe ai Săi, care erau în lume, i-a _____ până la capăt” (versetul 1). Apoi, Isus face un lucru uimitor, pentru a arăta caracterul nobil al dragostei Sale: Își înfășoară un ștergar în jurul mijlocului, umple un vas cu apă, se pleacă în genunchi și spală picioarele murdare ale ucenicilor Săi (v. 2-5). Apoi, în Ioan 14:9, Isus spune: „Cine M-a văzut pe Mine a văzut pe _____.”

În cele din urmă, Isus Se supune de bunăvoie furiei dezlănțuite a celor pe care venise să-i salveze, oferind în acest fel revelația supremă pentru ceea ce înseamnă caracterul și Împărăția lui Dumnezeu. Există un mit cunoscut ca „mitul violenței răscumpărătoare”, care spune că, pentru a pune capăt violenței, trebuie să răspunzi cu violență. Murind pe cruce, Isus a declanșat singurul principiu capabil să oprească cercul vicios al violenței: sacrificiul de sine, dragostea lipsită de orice urmă de violență, care întoarce numai bine pentru rău. Discutați acest principiu așa cum este el explicat în Luca 6:27-38 și 1 Petru 2:21-24.

Așadar, este clar faptul că Isus Și-a construit biserica pe acest principiu al dragostei care se jertfește. El a manifestat o putere care lucrează de *jos în sus*, și nu invers, în care măreția se măsoară prin slujire, iar sacrificiul de sine învinge forța. Aceasta este împărăția pe care am putea să o descriem ca **Împărăția cu susul în jos**: măreția este definită prin umilință, înălțarea prin slujire și puterea prin dragoste. Așa merg lucrurile în Universul creat de Dumnezeu.

LEPĂDAREA DE CREDINȚĂ

În capitolul 2 din a doua Epistolă către Tesaloniceni, Pavel scrie că undeva în viitor urma să vină o „lepădare de credință” (versetul 3), o *apostasie*, în limba greacă, termen de la care avem cuvântul *apostazie*, ceea ce înseamnă *a abandona adevărul*. Partea perfidă a acestei apostazii este că nu avea să ia forma unei rebeliuni ostentative și „pe față”, ci presupunea înființarea unei biserici false care pretinde că este cea autentică. Pavel arată că apostazia urma să fie condusă de un personaj plin de sine, descris ca „omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivnicul care se înalță mai presus de tot ce se numește «Dumnezeu» sau de ce este vrednic de închinare. Așa că se va așeza în Templul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu” (v. 3 și 4). Pavel a prezis dezvoltarea unui sistem religios fals ce are în centrul lui un om care pretinde că ocupă locul lui Dumnezeu. Apoi, el continuă spunând că „taina fărădelegii a și început să lucreze” (versetul 7). Această apostazie avea să fie caracterizată de „fărădelege”, sau *anomia*, cuvânt care înseamnă *împotriva legii*, sau *fără lege* – făcând referire la legea lui Dumnezeu bazată pe o dragoste care se jertfește.

Așadar, pentru a identifica acest fals sistem religios, tot ce trebuie să facem este să căutăm în istorie o putere religioasă care îl pune pe om în locul lui Dumnezeu și impune propriile reguli în detrimentul legii Sale. Nu este greu deloc. Înainte să facem acest lucru însă, haideți să citim și ce scrie profetul Daniel, care, cu mult înaintea lui Pavel, a prezis aceeași apostazie.

CORNUL CEL MIC

Profetul Daniel a avut o viziune în care i-a fost arătat cum „cele patru vânturi ale cerurilor au izbucnit pe Marea cea Mare. Și patru fiare mari au ieșit din mare, deosebite una de alta” (Daniel 7:2,3).

Ce reprezintă cele patru „fiare” din viziunea lui Daniel? Daniel 7:17,23

Ce reprezintă „vânturile”? Ieremia 25:32; 49:36-37 _____

Dar „marea”? Apocalipsa 17:15 _____

Citiți acum Daniel 7:4-7. Când scria aceste profeții, Daniel trăia ca rob în Babilon, fiind sub stăpânirea regelui Nebucadnețar. El a înțeles că, atât capul de aur din visul regelui, cât și leul din viziunea lui, simbolizau împărăția Babilonului (2:36-40). Trecând din timpul acela în secolul XXI și privind în urmă în istorie, vedem întreaga succesiune a împărățiilor.

Leul reprezintă Babilonul (Ieremia 4:7; 50:17,43-44). Aripile pe care le are reprezintă viteza cu care cucerește (Deuteronom 28:49).

Ursul reprezintă Imperiul Medo-Persan, care este „într-o rână” pentru că perșii au fost mai puternici decât mezii. Cele trei coaste din gura lui reprezintă cele trei provincii pe care Imperiul Medo-Persan le-a cucerit: Babilon, Lidia și Egipt.

Pardosul este Imperiul Grec; cele patru aripi pe care le are simbolizează viteza copleșitoare cu care Alexandru cel Mare a cucerit Imperiul Persan și orice alt imperiu care-i stătea în cale. Cele patru capete ale leopardului reprezintă cele patru împărății în care imperiul a fost divizat după moartea lui Alexandru, împărății conduse de cei patru generali ai săi: Casandru, Lisimah, Ptolemeu și Seleuc.

Cea de-a patra fiară, **grozav de înspăimântătoare**, cu dinții de fier, reprezintă Imperiul Roman, care a cucerit Grecia. Cele zece coarne reprezintă cele zece regate principale ale Europei de Vest care s-au format după desființarea Imperiului Roman: vizigoții (Spania), anglo-saxonii (Anglia), francii (Franța), alemanii (Germania), burgunzii (Elveția), lombarzii (Italia), suevii (Portugalia), herulii (care au fost distruși), ostrogoții (distruși) și vandalii (distruși).

După aceste lucruri, Daniel scrie că „un alt corn mic a ieșit din mijlocul lor” (versetul 8). O altă putere avea să domine cele zece coarne, adică împărățiile vest-europene. Ceea ce a prezis Daniel s-a împlinit cu exactitate. După cum istoria ne confirmă că

Babilonul a fost urmat de Medo-Persia, Medo-Persia de Grecia și Grecia de Roma, la fel de clar vedem în istorie faptul că Imperiul Roman *păgân*, a fost urmat de Imperiul Roman *papal*, adică Biserica-stat Romano-Catolică.

Pentru a identifica acest corn mic, sunt date câteva caracteristici:

1. *Mândrie*. El urma să rostească „vorbe de hulă împotriva Celui Preaînalt” (v. 8, 11, 25). După desființarea Imperiului Roman și ridicarea Bisericii Catolice pe ruinele acestuia, papa a venit să ocupe poziția înaltă pe care o avusese Cezar, pretinzând că este înzestrat cu autoritatea lui Dumnezeu pe pământ.

2. *Forță și violență în Numele lui Dumnezeu*. El avea să „facă război sfinților” și „va asupra pe sfinții Celui Preaînalt” (v. 21, 25). Timp de mai bine de 1 000 de ani, în perioada în care a domnit pe parcursul Evului Mediu, Biserica Catolică a măcelărit aproximativ 50 de milioane de oameni care au refuzat să accepte supremația ei în probleme de conștiință.

3. *Împotriva legii lui Dumnezeu*. Această putere „se va încumeta să schimbe vremurile și legea” Celui Preaînalt (versetul 25). Fiind atât de îmbătată cu propria-i putere, Biserica Catolică a îndrăznit să șteargă a doua poruncă din Decalog, care interzice închinarea la icoane, introducând astfel cultul închinării la idoli preluat din păgânism; în plus, a pretins că are putere să schimbe Sabatul zilei a șaptea (sâmbăta), în prima zi a săptămânii, duminica – ziua în care păgânii se închinau soarelui.

Această profeție este de-a dreptul remarcabilă și deosebit de importantă, și asta nu doar pentru că prezis apariția Bisericii Catolice, ci pentru că ne arată că acest sistem colosal numit de istorie „creștinătate” nu este în realitate adevărata biserică a lui Hristos, ci un sistem apostat, o contrafacere care doar pretinde că este adevărata biserică. Apelând la principii precum înălțarea de sine și forța, Biserica Catolică a prezentat o imagine îngrozitoare a lui Dumnezeu. Cu toate acestea, noi știm că Dumnezeu nu seamănă câtuși de puțin cu imaginea pe care l-a creat-o Biserica Catolică. În Isus Hristos – în Cel care Se încinge să spele picioarele murdare ale ucenicilor și care Își dă viața de bunăvoie pe o cruce, fără nicio rezervă, în El vedem cum este Dumnezeu cu adevărat.

CONECTEAZĂ-TE

Dragostea lui Dumnezeu Îl determină să ne spună adevărul, iar dragostea pe care El o pune în noi ne va determina să păstrăm adevărul în umilință.

„[...] Cunoștința îngâmfă, pe când dragostea zidește” (1 Corinteni 8:1). Identificând catolicismul cu acel „corn mic” descris de Daniel și cu acea mare putere apostată a istoriei descrisă de Pavel, Biblia condamnă un sistem, și nu niște indivizi, iar singurul motiv pentru care sistemul este condamnat este faptul că Dumnezeu îi iubește pe oameni nespun de mult. Un sistem religios care întunecă imaginea caracterului Său prin învățături care-L fac să pară sever, crud și tiran nu poate genera în inima omenească decât două lucruri: ori o teamă tipică sclavilor, ori o răzvrătire deschisă împotriva Lui. Așadar, un astfel de sistem trebuie identificat ca ceva periculos și, în lumina dragostei lui Dumnezeu, trebuie declarat a fi fals. Și totuși, înțelegând aceste profeții, nu trebuie să uităm un adevăr esențial: niciunul dintre noi nu este mai bun decât restul oamenilor. Fiecare dintre noi avem predispoziții spre mândrie, și nu spre umilință. Dumnezeu îl iubește pe fiecare om în parte, iar Isus a murit pentru toți. În timp ce sistemul este declarat a fi periculos, oamenii sunt prețuiți de Dumnezeu, fiind ținta dragostei Lui.

EXPERIMENTEAZĂ

Îmi doresc să-L cunosc pe Dumnezeu pentru ceea ce este El, în toată frumusețea Lui, fără nicio umbră dată de învățăturile false ale unor oameni care au îndrăznit să se așeze în locul Lui.

Înțelegând aceste profeții, îmi doresc să cunosc tot adevărul descoperit în profeția biblică, iubindu-i în același timp pe cei care nu cunosc acest adevăr.